

JESÚS ENS FA PENSAR

per CONXA ADELL I CARDELLACH, osb

Una manera fàcil de viure és que tot ens ho donin fet. Potser viurem amb més alegria, però amb menys profunditat. Les preguntes, els reptes, els dubtes, les dificultats, les malalties i tantes pedres d'ensopec són una ocasió per avançar de valent en la carrera d'obstacles de la nostra vida.

Després de tants segles, la pregunta sobre Jesús sempre queda oberta: qui és aquest que parla amb autoritat? El que volem resoldre no és tant saber-ho tot de Jesús, sinó saber respondre perquè afecta a tothom la persona Jesús, tant sigui creient o no.

A la primera lectura, Moisès diu a la gent que Déu enviarà un profeta, sorgit d'entre ells, que serà profeta com ell; per tant, una persona coneguda. Un repte alt i una comparació agosarada que duu el poble, però, a l'esperança. Serà un profeta mitjancer de Déu, que parlarà el que li ordenarà Déu —que no vol dir que sigui Déu— i a qui valdrà la pena d'escoltar. Més tard s'associarà aquest profeta a Joan Baptista.

Val la pena, doncs, tal com diu el salm 94 que tant de bo no endurim el cor per poder sentir avui la seva veu. Amb aquest salm comencem gairebé cada dia les matines, la primera pregària del dia. Amb el regal d'un nou dia de llum, val la pena estar atent cada dia per poder sentir la seva veu. És una escolta activa d'atenció plena. Alhora és una gimnàstica que se'ns proposa cada dia, per donar-nos una nova oportunitat, si l'hem perduda, o bé per refermar l'atenció.

Algú pot dir: jo no sento res, a mi Déu no em parla, o em parla massa fluixet o amb un llenguatge que no entenc. Algú altre pot dir: jo no sento res, el meu cor no s'emociona, els meus sentiments no s'han mogut gens, la meva ànima continua sense vibrar.

En un altre sentit, Pau diu als Corintis: «jo voldria que visquéssiu sense neguit». Ja sabem que vol dir que tinguem pau, però potser tornariem al començament del comentari, que una manera fàcil de viure és que tot ens ho donin fet. Val la pena, doncs, viure sense neguit? L'objectiu de la vida és viure sense neguit? Sempre estem patint per una cosa o altra. Podem triar entre no fer res i així no patirem gens —que trist i avorrit!— o bé que, malgrat el neguit, sortim de la nostra closca per ajudar els altres i conèixer noves maneres de fer, més sinodals.

L'al·leluia ens fa una crida: malgrat visquem en un món de foscor, en un país de tenebres i de confusió, com sembla que ho és el nostre, una llum resplendeix. Si no som capaços de sentir la veu, serem capaços de veure la llum?

Si estem atents, també nosaltres ens estranyarem de la manera d'ensenyar de Jesús. Ell no és un simple mitjancer, com Joan, i parla amb una autoritat que no té Joan. Jesús, a més, guareix per mitjà de la paraula, per això hem d'aprendre a escoltar. Tant de bo nosaltres ens quedem també intrigats com la gent de Cafarnaüm i ens preguntem: «Què vol dir això? Ensenya amb autoritat una doctrina nova».